

Nr 7.

Ankom till Riksdagens kansli den 16 april 1912 kl. 12 m.

Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 7, i anledning af herr E. Hages motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående insättande å bankinrättning för vederbörande kommuns räkning af kommunen tillkommande allmänna afgifter, som af exekutiv myndighet indrifvits.

Uti en inom Andra kammaren af herr Hage väckt och till kammarens första tillfälliga utskott hänvisad motion (nr 161) hemställes, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t begära, det Kungl. Maj:t måtte taga under öfvervägande, dels huruvida icke bestämmelser borde utfärdas därom, att på sådana platser, där detta vore möjligt, vederbörande exekutionsmyndigheter skulle vara skyldiga att fortast — exempelvis inom 2 å 3 dagar — insätta utskylder och afgifter, som indrifvits åt kommun, å bankräkning för kommunens räkning, dels huruvida ej i samband därmed vissa föreskrifter borde åstadkommas, syftande till en effektiv kontroll öfver att dessa bestämmelser af vederbörande efterlefdes.

Till grund för motionen anför motionären följande:

»Som bekant, ingår bland kronofogdars och stadsfogdars tjänsteåligganden att åt samfälligheter och kommuner indrifva de restantier af kommunalskatt och afgifter m. m., hvilka ej vid uppborädsstämorna inbetalas. För redovisningen af dessa restantier till vederbörande kommuner från resp. krono- och stadsfogdar samt från dem, som i deras ställe verkställa indrifning, förefinnes f. n. vissa bestämmelser i uppborädsförfattningar m. m. Emellertid förhindra dessa bestämmelser ej uppkomsten

af det synnerligen olämpliga förhållandet, att resp. exekutionsmyndigheter kunna i vissa fall genom insättning af medel på bankräkning *för egen del* draga större eller mindre inkomster i form af ränta å till dem inbetalda restantiebelopp under viss längre eller kortare tidsperiod, under hvilken pengarna befinna sig i nämnda indrifningsmäns förvar, innan de redovisas till resp. kommuner. Ett sådant förhållande måste, ur flera synpunkter sedt, anses mindre tillfredsställande. Vederbörande kommuner äro ju faktiskt ägare till beloppen i fråga och borde alltså i största möjliga utsträckning tillföras ränta af de indrifna beloppen.

Då man vet, att dessa restantier för vissa kommuner springa upp till mycket afsevärda belopp, kan man t. o. m. tänka sig fall, då kommunerna tvingas upptaga lån vid sådana tillfällen, då medel inneligga för kommunens räkning hos indrifningsmän, hvilka medel, om de varit disponibla för kommunen, kunnat rädda densamma från tillfälligt låns upptagande och därmed följande ränteutgifter.»

*Utskottets
yttrande.*

Enligt kungl. kungörelsen den 10 juli 1899 må ämbets- eller tjänsteman, som äger att taga befattning med utsökningsmål, ej i eget namn i bankinrättning insätta medel, som han å tjänstens vägnar emottagit. Vill han insätta medel, som enligt lag eller författning må inneslå hos honom under viss tid, skall insättning verkställas å en af honom öppnad tjänsteräkning i riksbanken eller annan bankinrättning. För ränta å dessa medel är vederbörande ämbets- eller tjänsteman icke redovisningsskyldig.

Kungl. förordningen den 12 juli 1878 angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunalutskylder, allmänna afgifter m. m. stadgar i § 9, bland annat, följande: »Begäres hos kronofogde eller stadsfogde eller i stad, där stadsfogde ej finnes, hos magistrat handräckning för indrifning af andra utskylder eller afgifter (än kronoutskylder och i sammanhang därmed debiterade utskylder och afgifter), åligge det fogden eller magistraten att afgifva redovisning sist inom tre månader efter det handräckningen blifvit i föreskrifven ordning begärd. Stadsfogde vare ock skyldig att enligt föreskrift, som meddelas i Stockholm af öfverståhållareämbetet och i öfriga städer af magistraten, före redovisningens afgifvande till vederbörande aflämna hvad af förenämnda utskylder och afgifter kan hafva influtit.» Enligt i öfverståhållareämbetet erhållna upplysningar hafva några dylika föreskrifter där icke utfärdats, och har utskottet sig icke bekant, huruvida i andra städer magistraten meddelat sådana. Därjämte finnes föreskrifvet i kungl. kungörelsen den 16 september 1887, att, då handräck-

ning begärts hos kronofogde för indrifning af resterande kommunalutskylder, det åligger kronofogden att inom den för redovisning af dylika medel stadgade tid till kommunalnämndens ordförande i assure-rad tjanstebref öfversända de influtna medlen jämte förteckning å de personer, från hvilka likvid då ej influtit, samt att därefter förfara på enahanda sätt, så snart de återstående beloppen influtit eller bevis erhållits, att utskylderna icke kunnat uttagas. I kungl. kungörelsen den 11 augusti 1911 finnes enahanda stadgande beträffande indrifna församlingsafgifter till prästerskapet.

Enligt ofvannämnda bestämmelser, hvilka torde vara de af motionären åsyftade, åligger det alltså kronofogde och stadsfogde samt eventuellt magistrat att inom tre månader, efter det indrifning af utskylder m. m. begärts, redovisa de erhållna penningbeloppen till vederbörande. Därest fogden, såsom torde förekomma, underlåter att ställa sig denna föreskrift till efterrättelse, gör han sig skyldig till tjänstefel, för hvilket straff kan i laga ordning utkrävas.

Understundom torde emellertid förekomma, att, såsom i motionen omnämnas, kronofogdar och stadsfogdar kunna under längre eller kortare tid utan att därigenom åsidosätta sin tjänsteplikt hafva medel af ifrå-gavarande slag, som influtit under ofvannämnda tre månader, inestående å sin tjänsteräkning i bank. En ändring i detta förhållande bör enligt utskottets mening vidtagas. Att, såsom motionären föreslår, ålägga kronofogdarna och stadsfogdarna att för vederbörande kommuns räkning insätta indrifna medel i bankinrättning, torde emellertid knappast kunna anses lämpligt i andra fall än då begäran därom särskildt framställts vid restlängdrens aflämnande. I öfriga fall böra medlen, på sätt i åbe-ropade författningar föreskrifves, öfversändas till vederbörande uppbor-dsman. Dock torde det ej vara erforderligt, att medlen öfversändas allt efter som de inflyta, enär en dylik anordning skulle förorsaka alltför stort besvär utan motsvarande nytta. Det bör i stället enligt utskottets mening åläggas kronofogde och stadsfogde samt magistraten i stad, där stadsfogde ej finnes, att till vederbörande afsända influtna medel, så snart dessa uppgå till exempelvis sammanlagdt 100 kronor.

Att därjämte, såsom i motionen föreslagits, meddela föreskrifter, åsyftande kontroll öfver att ifrågavarande bestämmelser komme att efterleivas, torde enligt utskottets mening icke vara nödvändigt, då, såsom ofvan framhållits, åsidosättande af i ämnet meddelade föreskrifter måste anses såsom tjänstefel och kunna beifras i vanlig ordning.

Under återopande af hvad sålunda anförts, får utskottet hemställa,

att Andra kammaren för sin del ville besluta, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det föreskrifter måtte meddelas i syfte att, då hos kronofogde eller stadsfogde eller i stad, där stadsfogde ej finnes, hos magistrat handräckning begärts för indrifning af allmänna kommunala afgifter, vare sig dessa afse borgerliga eller kyrkliga ändamål, fogden eller magistraten skall, när de indrifna medlen uppgå till minst 100 kronor, omedelbart, utan afvaktande utaf utgången af den i nu gällande bestämmelser stadgade tid af högst tre månader, till vederbörande aflämna hvad sålunda influtit.

Stockholm den 15 april 1912.

På utskottets vägnar:

OSKAR LUNDGREN.
